

Питам се како да почнем текст? Ако кажем да су грађани Косова и Метохије на Ђурђевдан могли да гласају на председничким и парламентарним изборима нећу бити у праву: нисам обухватила све националности које живе у јужној српској покрајини. На бирачким списковима није било Албанаца, а они су најбројнији у овом делу Србије. Да почнем са тиме да су Срби могли да гласају опет нећу бити у праву, јер гласали су и Роми, Ашкалије, Горанци. На Косову и Метохији стварно ништа није једноставно и ништа није као што изгледа!

Албанци не признају државу Србију јер имају "своју државу" рећи ће можда неко, и нема разлога да буду на бирачким списковима. Међутим, ти исти Албанци (добар део њих) имају српска документа, личне карте и пасоше. Ти исти Албанци (добар део њих) примају пензије државе Србије и новац подижу у поштама које раде у српским срединама, а бележе се као српске институције. Где је њихово бирачко право? Да ли ће они гласати или не њихова је одлука, али је требало да њихова имена буду на бирачким списковима. Ако неко каже да је то немогуће у условима какви јесу и када није спроведен попис на том делу територије, нека одговори на питање како су онда Срби, Роми, Ашкалије, Горанци и други били на списковима? Ни они нису пописани. Каква је то селекција? Огромна већина Срба на Косову и Метохији не признаје "државу Косово", нема "косовска документа", није се одазвала "косовском попису", бојкотије "косовске изборе" али су њихова имена била и биће на бирачким списковима "државе Косово". Све је то чудно, али 'ајде да кажем да је ситуација сувише компликована и тешка да се све поменуто спроведе у дело, 'ајде да кажем да политика није оно што ја мислим да би требала да буде.

Омогућено нам је да гласамо. Тек неколико дана уочи избора и Срби који живе јужно од реке Ибар су постали свесни да ће гласати на републичким и парламентарним изборима. Пријатно изненађени осетили смо се корисним и вредним, и то, морам признати, после дуже времена. Чак и они који никада не излазе на гласање, они који су месец дана уочи избора говорили "немам за кога да гласам" решили су да гласају или су били "гласачи у покушају". Објаснићу шта то значи, само прво да поменем пар "ситница".

Некад су дан избора гласачи сматрали свечаношћу за коју се облачи најлепше одело, на коју се одлази уздигнуте главе, баш као да ће њихов глас донети промене које желе. Некада је држава радила све да бирачка места буду доступна људима, ту пре свега мислим на удаљеност, једном речју чинило се све да се гласачима угоди. Избори 2012. године на територији покрајине Косово и Метохија били су обрнуто од онога што у предходне две реченице поменух. Број бирачких места је смањен у односу на раније изборе од предвиђених 287 на само 90. Не би можда све то толико упадало у очи да као разлог спајања бирачких места није наведена безбедност. Можда смо постали сувише осетљиви на ту реч па не схватамо њено право значење, али ево примера па просудите сами. Мештанима села Доња Брњица у општини Приштина бирачко место је "спојено" са Грачаницом и Лапљим Селом. Да би до њих дошли морају да пређу више од 15 километара и то поред неколико албанских села и самог града Приштине. Организованог превоза није било, а они који су се усудили да својим аутом пођу да гласају ризиковали су пресретање од стране Косовске полиције. Подсетимо, ни један предизборни скуп јужно од реке Ибар није био дозвољен, привођени су поједини представници странака а њихове куће претресане. Страначки материјал је одузиман, а само дан уочи избора у Лапљем Селу припадници специјалне јединице полиције "РОСУ" су исписивали на трафикама и радњама Срба натписе "УЋК". Предизборни плакати цепани су у Грачаници, Чаглавици и другим местима. Из Немачке и Аустрије стигле су додатне снаге војника КФОР-а у које Срби немају баш ни мало поверења. Да ли би сте ви у таквим условима кренули на гласање и били срећни што уместо у свом селу, а због своје безбедности, треба да идете у 15 километара удаљену Грачаницу да гласате?

Попут општине Приштина и у другим местима су гласачи морали да прелазе 10 и више километара да би гласали. На гласање се није ишло у свечаној гардероби да се не би привлачила пажња, када се пролазило поред полиције, а главе су биле спуштене да не помисле да их провоцирате. Није се ни причало много. Идеш и ћутиш као да крадеш. Нигде српске заставе на улици, на школи — ружан осећај. На самом гласачком месту било је толико натписа ОСЦЕ да је просто прелазило границу доброг укуса. Чини се да је намерно све то стављено како би се Албанцима показало да држава Србија нема баш никакве везе са тиме. Није било ни посматрача испред странака на листи, тек по нека заставица државе Србије од папира али мала, прикачена уз десет пута већи натпис ОСЦЕ. Само странци у белим мајицама (на којима опет пише ОСЦЕ) од којих су поједини чак излазили у ходнике да људе сврставају у редове, потпуно беспотребно али је испало да на овим изборима не можете ни да стојите како хоћете. Све ово што сам набројала није оно најцрње! Многи гласачи, који су до свог гласачког места стигли, нису могли да гласају јер нису уписани у бирачки списак. У појединим општинама, на пример Липљан, фали скоро цело село, Горња Гуштерица. У општини Урошевац на списковима није било имена повратника у селима Талиновац, Бабљак и Бабуш. Прешли људи око 20 километара да стигну до Лапљег Села, где је требало да гласају, и нема их на списку. Сви они разочарани и бесни прозвали су себе "гласачи у покушају".

Ето тако су се нама на Косову и Метохији догодили избори 2012. године за парламент и председника државе Србије. Наврат-нанос организовани, наврат-нанос одрађени бирачки спискови, а време ће показати на чију штету иде то што је број бирачких места смањен. На сву срећу све је протекло мирно, а наш страх је наш крст, јер смо, упркос свему, остали ту да живимо.